גליון 135

שימו לב אל הנשמה

אור הדעת

בס"ד בר"ה לש"מ

פרשת מטות-מסעי

אב התשע"ח

דיבורים מתוך שיעורו השבועי של הרה"ג עופר ארז שליט"א

השיעור מתקיים בימי שני בישיבת 'חוט של חסד' - רחוב שמואל הנביא 13 ירושלים

ממשיכים עם מעשה מאבדת בת מלך

אנחנו נמצאים בסוף המעשה מאבדת בת מלך של ר' נחמן מברסלב - נזכיר בקצרה על מה דיברנו בשבוע שעבר ובעזרת השם נמשיך: השני למלכות זה האדם היהודי וזה כל אחד מאתנו, ובאנו לחפש את הבת מלך האבודה. הבת מלך האבודה זה מרמז על האהבה ועל החיבור ועל הקשר של כל נשמה יהודית עם הקב"ה וברגע שבאנו לעולם הזה איבדנו את זה, כי כל מציאות העולם שזה מלשון העלמה, זה להעלים את ההעלמה של הבת מלך, כי בשביל הניסיון, העבודה והבחירה, הקב"ה ברא את כל המציאות של העולם כדי להעלים את זה מאתנו ושאנחנו נחפש את זה..

היכן הטוב האמיתי והנצחי?

בשבועות הקודמים הזכרנו שלפני שאדם בא לעולם, הקב"ה מראה לו את כל הטוב הנצחי ואת כל האהבה והחיבור ולאחר מכן זה נעלם מאתנו - זה שהוא מראה לנו את זה, זה לא לחינם כי יש בזה תועלת מאוד גדולה, זה חקוק בנשמתנו, פירוש הדבר שבאמת בפנימיות הלב שלנו אנחנו יודעים שהטוב האמיתי והנצחי זה להיות בחיבור עם הקב"ה וכל העולם הזה זה רק פיתויים לכן אם אדם יהודי מקבל ניצוץ מהאהבה הזאת הוא מיד מתעורר באור גדול ובאש גדולה מאוד לחפש את הקב"ה - ברוך השם היום רואים שאחד מסימני הגאולה זה איך שנשמות ישראל מתעוררות וכל התעוררות זה פלא, אין לזה שום הסבר איך יהודי מתעורר אבל הסיבה היא שהוא קיבל ניצוץ. ברגע שיהודי קיבל את הניצוץ אנחנו רואים איך מהקצה השני של העולם, לאו דווקא גיאוגרפי אלא הנפשי והרוחני, פתאום אדם מתחיל לרוץ אחרי הקב"ה, פתאום בשנייה אחת אדם מסובב את הגב ומתחיל לרוץ בשיא הכוח לצד של הקדושה, עפ"י הטבע זה לא מובן, אבל באמת אצל הקב"ה זה הכי פשוט, מה הקב"ה עושה? מזכיר לנשמה את הטוב שהיה לנו לפני שבאנו לעולם הזה וברגע שאדם נזכר בזה אנחנו מתחילים לרוץ ואז מתחיל החיפוש, לכן כל מאורעות העולם מתחילתם זה הכל החיפוש אחרי הבת מלך האבודה ובדבר הזה יש 2 דרכים כלליות..

מה אנחנו צריכים לעשות כדי להתקרב

יש בחינה שמתעוררת ומתגלה בעולם שאחרי שאדם נפל מהשבעים פנים של התורה ואז מתגלה לו דרך חדשה - בליקוטי מוהר"ן רבינו קורא לזה 'תורה עתיקא סתימאה' ובסיפור שלנו רבינו קורא לזה סוד המטפחת - עכשיו הבת מלך שזה השכינה כותבת לשני למלכות: עכשיו אני נמצאת בהר של זהב ומבצר של מרגליות - אני נמצאת במקום אחר לגמרי, פירוש הדבר שעכשיו זה דרך אחרת להתחבר ולהתקשר עם הקב"ה. הבת מלך מרמזת על השכינה והשכינה זה דבר רוחני, המקום שלה בסיפור זה מרמז על מה אנחנו צריכים לעשות כדי להתקרב אליה..

> הדרך החדשה
> זה דרך שנקראת
> 'הר של זהב ומבצר
> של מרגליות'
> ועיקר הבחינה של זה,
> זה בירור במחשבה
> ובדעת שלנו,
> הכוונה היא שהיום
> עיקר התיקון זה איזה
> משקפיים אנחנו שמים
> על העיניים שלנו
> להסתכל על המציאות
> של העולם הזה

הקב"ה סולל לנו דרך חדשה

בהתחלה הבת מלך נמצאת בארמון של הלא-טוב וזה מרמז על העבודה שיש לנו כנגד היצר הרע וכנגד הלא טוב, פירוש הדבר שיש לאדם תאוות של העולם הזה ויש מלחמות ואדם צריך להילחם - זה הבחינה שהבת מלך, השכינה, נמצאת בארמון של הלא-טוב, אבל כשהיא נמצאת בהר של זהב ומבצר של מרגליות, פירוש הדבר שעכשיו זה בירור אחר לגמרי. בספרים הקדושים מובא שלפני הגאולה הקב"ה סולל לנו דרך חדשה ובאמת כדי לגלות לנו את הדרך החדשה הקב"ה יצר מציאות שחלק מאוד-מאוד גדול מעמ"י נפל נפילות מאוד גדולות, וירדו ירידות מאוד גדולות ואז בשלב מסויים כששבעים אחוז מעמ"י נפל לתוך השינה של השבעים פנים של התורה, פתאום הקב"ה מתחיל להתגלות. ההתגלות זה סוד המטפחת ועכשיו כבר יש דרך חדשה וזה כבר בירור בדעת - נחדד פה נקודה: זה לא שהדרך הישנה נעלמה לגמרי, כי עד שלא יבוא משיח צדקנו עדיין יש לנו עבודה ומלחמה כנגד הלא-טוב, זה מעורבב ביחד, אלא עיקר הכוונה שעכשיו נסללה הסתכלות ודרך בירור חדשה להתקרב אל הקב"ה והדרך הזאת זה נקרא הר של זהב ומבצר של מרגליות - עיקר הבירור של הדרך החדשה זה יותר בדעת מאשר במעשה עצמו, הכוונה איך אנחנו מסתכלים על הדברים ולא מה אנחנו עושים, זה לא שהעבודה המעשית נתבטלה לגמרי כי זה רק בחינת עולם הבא שזה צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשם.

לא יודע אם יש ההבדל בין יום ג' ליום ו'

יש את העניין של המסירות נפש. המסירות נפש מיועדת כנגד הפיתויים של העולם הזה שזה נקרא הארמון של הלא-טוב, אבל רבינו מגלה לנו נקודה מאוד עמוקה בסיפור שיש מצב שעם ישראל בכלל וכל אחד מאתנו בפרטיות, נופל מכל השבעים פנים של התורה, הכוונה להסתרה שבתוך הסתרה, פירוש הדבר שאדם לא יודע כלום, הוא לא יודע מה ההבדל בין יום שלישי ליום שבת, זה שאדם איבד לגמרי כל קשר וחיבור עם התורה ועם האמונה - זה נקרא ליפול מכל השבעים פנים של התורה ואז רבינו מגלה לנו יסוד מאוד גדול שמובא בסיפור והוא שעכשיו צריך דרך חדשה..

איזה משקפיים אנחנו שמים על העיניים

בבחינה של העולם הבא אין עבודה, זה רק מנוחה, זה עניין אחר לגמרי, בעולם הזה תמיד יש עבודה כנגד הרע, ז"א שיש בחינה שהבת מלך עדיין נמצאת בארמון של הלא-טוב אבל רבינו מרמז לנו פה שעכשיו נפתחה דרך חדשה. הדרך החדשה זה דרך שנקראת הר של זהב ומבצר של מרגליות ועיקר הבחינה של זה, זה בירור במחשבה ובדעת שלנו, הכוונה היא שהיום עיקר התיקון זה איזה משקפיים אנחנו שמים על העיניים שלנו להסתכל על המציאות של העולם הזה, זה מתחלק לשלוש בחינות:

	הדלקת נרות	צאת השבת	רבינו תם
*י-ם	19:32	20:22	21:18
ת"א	19:30	20:20	21:15
חיפה	19:33	20:23	21:19
באר שבע	19:29	20:20	21:15

*לנוהגים 40 דקות: 19:12 | הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

הוצאת: תש"ע, 052-7691376

להסתכל על כל דבר ודבר בצורה חיובית

1- איך אנחנו מסתכלים על עצמנו. 2- איך אנחנו מסתכלים על אחרים. 3- איך אנחנו מסתכלים על הקב"ה וזה נקרא מצבר של מרגליות - מרגלית זה אבן טובה, העבודה שלנו זה מה שרבינו אומר בתורה רפ"ב 'אזמרה לא-לקי בעודי'. עכשיו החיוב הגדול הוא ללכת בדרך של מבצר של מרגליות ופירוש הדבר זה ללמוד להסתכל על כל דבר ודבר בצורה חיובית, לשנות את המבט שלנו ולהתחיל לראות את הדברים החיוביים שיש בנו, שיש באחרים ושיש בהנהגה של הקב"ה - לכן חלק מאוד משמעותי של העבודה זה העבודה שבמחשבה ובדעת: איך לקבל ואיך להסתכל על הדברים - פעם זה היה עצות מאוד יסודיות בעבודת השם, היום זה כבר עניין אחר לגמרי, היום זה פשוט שאלה של פיקוח נפש: איך אדם מסתכל על הדברים. כי אם אדם לא מסתכל על הדברים בצורה נכונה הוא יכול ליפול ולהתרסק לרסיסים, לכן היום אנחנו רואים איך העולם הולך בדרך הזאת: להתחיל להסתכל על הדברים הטובים והחיוביים שיש במציאות שלנו וזה מתחלק לשלוש בחינות, קודם אדם צריך להסתכל על הטוב שיש בו

הדרך הזאת לא פוטרת אותך מתשובה

כל אחד מאתנו צריך לעשות תשובה, כולנו צריכים לתקן את המידות, את התאוות, אולי עבירות וכן הלאה - אנחנו צריכים לעשות תשובה, הדרך הזאת לא פוטרת את האדם מלעשות תשובה. כדי לעשות תשובה אדם צריך להסתכל בחסרונות שקיימים בתוך נפשו, אם זה במידות לא טובות או בתאוות מיותרות של העולם הזה, זה בחינות לא טובות שיש בתוכנו אבל רבינו אומר: לפני שאתה מסתכל על הלא-טוב אתה חייב לבנות בסיס ויסוד לבניין הזה, הכוונה לדרך הזאת של התשובה וזה לראות קודם כל את הטוב שיש בך. צריך לדעת שהאדם שהכי רחוק מהקב"ה מלא טוב מצד הנשמה הא-לקית שיש בתוכו שזה חלק א-לוק ממעל, ברוך השם הקב"ה נתן לכל אחד מאתנו מתנה וזה נשמה א-לקית והיא בעצם מגלה את כל הטוב שיש בתוכנו

חייבים לראות את הטוב!!

אדם חייב לדעת: יש בי טוב ואני רוצה לעשות הרבה מסירות נפש להקב"ה. לפני כמה ימים אמרתי למישהו: אתה הולך לבית כנסת זה מסירות נפש, אני כבר לא מדבר על התפילה. כ"כ הרבה מניעות, כ"כ הרבה קשיים והתמודדויות יש לכל אדם ואדם. אנחנו חייבים לראות את הטוב שיש בתוכנו מכיוון שברגע שאדם לא רואה שיש בו טוב הוא מתחיל להסתכל על החסרונות, הכוונה על מה הוא צריך לעשות תשובה - זה אמת, צריך לעשות תשובה ולתקן דברים לא טובים אבל אם אדם לא בונה כל את הבניין של ההסתכלות על היסוד שהוא רואה שהוא טוב, לא עובר הרבה זמן ואדם מתחיל להכנס לדיכאון..

אין ירידה ונפילה יותר מסוכנת מזה...!

רבינו אומר שכשאדם לא מתסכל על הטוב שלו אזי מתחיל להתעורר הריח הלא טוב שבנשמות ואין ירידה או נפילה יותר מסוכנת לנו ברגע שאנחנו נכנסים לעצבות ולדיכאון, זה הדבר הכי נורא בעולם. צריך לעשות תשובה אבל צריך לדעת מה הדרך הנכונה של התשובה, אנחנו מתחרטים ומבקשים סליחה על כל מיני דברים לא טובים שעשינו או על מחשבות וכן הלאה אבל לפני זה תראה שאתה נשמה א-לקית טובה שבאמת רוצה את הקב"ה, כל יהודי באמת רוצה מאוד-מאוד את הטוב. ככל שאדם זוכה שזה יאיר בתוכנו, השמחה זה ההארה של הנקודות הטובות, ברגע שאדם שמח אח"כ הוא יכול לעשות תשובה על הדברים הכי-הכי קשים בעולם, אפילו אם ח"ו הוא עבר על כל התורה 350,000 פעם, הוא יכול לעשות תשובה על כל זה והוא לא ישבר, הנקודות הטובות שהוא נזכר בהם, השמחה הזאת נותנת לו את הכוח לעשות תשובה אבל בלי זה, זה סכנה מאוד גדולה לכן רבינו אומר שההסתכלות בנקודות טובות, ע"י זה אדם יכול לתקן ולחזור בתשובה על כל הפגמים והקלקולים שיש בעולם

עם נקודות טובות אפשר לתקן את הכל

לנשמה יהודית יש כוח לחזור בתשובה על הדברים הכי-הכי קשים בעולם כי השורש שלנו יותר גבוה מכל הבריאה, השורש של אדם יהודי זה חלק א-לוק ממעל לכן יש לנו כוח לחזור בתשובה על הכל - אנחנו יכולים לתקן את הכל אבל בתנאי שיהיה לנו את היסוד הזה של נקודות טובות, זה היסוד הראשון ואדם צריך להתפלל על זה הרבה ולראות שיש בו טוב ויש בו מסירות נפש וכן הלאה - זה הנקודה הראשונה במושג שנקרא מבצר של מרגליות. הנקודה השנייה והעבודה שלה זה עכשיו בפרט בשלושת השבועות: לראות את הטוב שיש באחרים. עכשיו אנחנו בשלושת השבועות וצריך התבוננות בכל עניין החורבן, כשהיה בית המקדש היה קירבה מאוד גדולה להקב"ה והיה דרך לתקן, כתוב שעמ"י לא לן עם עבירות, בכל יום ויום היה את קורבן התמיד של שחר שמכפר על עבירות של לילה, קורבן של בין הערביים מכפר על עבירות של יום - עמ"י חי בלי עוונות, בכל רגע היה בעצם דרך לתקן את הכל

שלוש פעמים בשנה כנס של אחדות..

ממילא גם היה גילוי מאוד גדול באותה תקופה בעמ"י, רבינו האר"י הקדוש אומר בזמן בית המקדש היה 'יחוד פנים בפנים', הכוונה בפשט זה שיהודי מרגיש קשר וקירבה להקב"ה כל הזמן. לפעמים אדם מתפלל והשם עוזר לו ופותח ואז הוא מרגיש כזאת קירבה, ככה זה היה בימי חול הרגילים בזמן שבית המקדש קיים. אם אנחנו מתבוננים יש נקודה מאוד עמוקה בכל העניין של מציאות בית המקדש וזה העניין של שלושת-הרגלים, שימו לב כל ארבעה-חמשה חודשים כל עמ"י כולו מתאחד בירושלים, מעולם לא היתה בהיסטוריה מציאות כזאת שיש עם ששלוש פעמים בשנה מגיעים כולם למקום אחד ועושים איזה כנס של אחדות הכי גדול בעולם, ואיזה אור של אחדות ואהבה היה יורד בזמן הזה. כל העניין של ביהמ"ק זה לא רק הקירבה להקב"ה אלא זה גם כדי ליצור את הקירבה שלנו כעם..

היצה"ר מקטרג על אחדות

אי אפשר לתאר איזה קשר וחיבור היה לעמ"י בזמן שהיה בית המקדש לכן הקטרוג הגדול של היצר הרע היה על הנקודה הזאת של האחדות לכן נחרב בית המקדש על שנאת חינם - אז איך מתקנים את העניין של שנאת חינם? באמת הדבר הכי קשה בעולם זה לתקן את העוון של שנאת חינם. ידוע שיש 2 מאמרים בגמרא שלכאורה סותרים אחד את השני, מצד אחד הגמרא במסכת יומא אומרת שבית המקדש השני חרב על שנאת חינם, במקום אחר אומרת הגמרא כך: בית ראשון חרב על 3 עבירות חמורות, נגלה עוונם, נגלה קיצם, נקבע שהגלות תהיה רק 70 שנה. בית שני לא נגלה עוונם, לא נגלה קיצם.

אנו לא יודעים עד כמה זה עמוק בתוכנו

הגמרא אומרת בעצמה שבית המקדש השני חרב על שנאת חינם אז איך הגמרא אומרת שלא נגלה עוונם? אלא עומק הדבר זה שבשכל אנחנו יודעים וזה נגלה לעין אבל אנחנו עדיין לא יודעים עד כמה עמוק בתוכנו מושרש השנאת חינם, הכוונה לא נגלה לנו השורשים והפנימיות של שנאת חינם וזה הכוונה שאמרו חז"ל לא נגלה עוונם. ידוע שהבית נחרב על שנאת חינם רק שאנחנו לא יודעים מה זה שנאת חינם ועד כמה זה עמוק והקב"ה מקפיד על הנקודה הזאת. באמת השנאת חינם מתחילה מהעין טובה, לדון לכף זכות את השני - אתה רואה יהודי שמתנהג לא בסדר? תסתכל עליו בעין טובה ותדון אותו לכף זכות. צריך לדעת שבשמיים לא מסתכלים על המעשה שאדם עשה אלא מסתכלים על הנסיבות, יש שיחה שמובאת בשער הגלגולים, רבינו האר"י הקדוש אומר לר' חיים ויטאל: דע שבשמיים כמעט ולא מסתכלים על העבירות שלך מכיוון שהקב"ה יודע שיש לך יצר רע מאוד גדול ואתה נלחם עם יצר רע מאוד גדול לכן בשמיים דנים אותך לכף זכות וכן היה עם דוד המלך.

הפצה חובקת עולם
של הרה"ג עופר ארז שליט"א
הצטרפו עכשיו
ofererez.co.il
02-650-29-29
הצטרפו עכשיו
לקבלת העלון במייל orhadaat148@gmail.com

ללכת עם רפ"ב עד ביאת משיח צדקנו

רבינו האר"י הקדוש אומר שכתוב בגמרא: שאול באחת ועלתה לו (על טעות אחת הוא הפסיד את המלוכה), דוד בשתיים ולא עלתה לו - אומר רבינו האר"י שאין פה פרוטקציה אלא הקב"ה ידע איזה יצר רע עצום ונורא היה לדוד המלך ואיזה מלחמות היו לו לכן בשמיים יודעים את זה והמשפט שונה. כל החורבן התחיל מהנקודה הזאת של העין טובה, זה דבר נורא לחשוב שכל הגלות וכל החורבן מתחיל מהנקודה הזאת של העין טובה, הדברים הדקים האלה שהרבה פעמים אנחנו לא שמים לב אליהם, אנחנו לא יודעים שכל הגאולה תלויה בדבר הזה: לדון לכף זכות. לכן רבינו אמר שצריך ללכת עם תורה רפ"ב עד ביאת משיח צדקנו - זה הנקודה השנייה במבצר של מרגליות. חז"ל אומרים 'הוי דן את כל אדם לכף זכות' המילה 'כל' באה לרבות, אם תגיד שזה בא לרבות את כל בני האדם אז כבר כתוב את כל אדם אז מה זה המילה 'כל', את מי זה בא לרבות בלימוד זכות? צריך לרבות את הקב"ה בלימוד זכות

מרחק של אלף פרסאות בין המוח ללב

הנקודה השלישית במבצר של מרגליות זה לדון לכף זכות את הקב"ה לכף זכות - מה הכוונה? הזכרנו את זה קצת בעבר שהרב דסלר כותב בספר 'מכתב מאליהו' שיש מוח ויש לב, הכוונה כשאדם יודע דברים אמתיים זה דבר גדול מאוד אבל שלמות העבודה זה שגם הלב מסכים עם המוח, כל הקושי של העולם זה הסכמה של הלב עם המוח. מספיק שאדם ילך לסדנא של שלושה ימים שמונה שעות כל יום ואחרי שלושה ימים אדם כבר יודע את כל יסודות האמת - אחרי השלושה ימים האלה האדם צריך 70 שנה כדי להשיב את זה אל הלב כי יש מרחק מאוד גדול בין המוח ללב, רבינו אומר בסיפורי מעשיות שזה מרחק של אלף פרסאות

מה קורה בבנק עם החובות

צריך לדעת שהלב לא מסכים עם המוח, עכשיו אדם למד את כל ענייני תפילת שמונה-עשרה, הוא יודע שהוא עולה לעולם האצילות ואין עוד מלבדו, זה הביטול לאור אין סוף - אד למד את זה בפשט, רמז דרש וסוד, הוא יכול למסור שיחה ולכתוב ספר על תפילת שמונה-עשרה שעולים לעולם האצילות, אבל איך שהוא אומר 'השם שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך' פתאום הוא בוק מה קורה בבנק עם החובות ועם החשבונות שהוא צריך לשלם, זה בברכת 'מגן אברהם', אח"כ בברכת 'מחיה המים' הוא נזכר על מי הוא מקפיד, בברכת 'הא-ל הקדוש' הוא נזכר איזה תוכניות יש לו בשבוע הקרוב, ובברכת 'חונן לאדם דעת' הוא עושה סיכום של כל הדברים האלה וממשיך האלה - אבל רגע, הרי אתה כתבת ספר בגודל המעלה של תפילת 18 שאנחנו נמצאים בעולם האצילות ושיש התפשטות הגשמיות ואין עוד מלבדו וכן הלאה, איך אתה יכול לחשוב על כל ענייני העולם כשאתה נמצא בתפילה שמונה-עשרה? זה המרחק בין המוח ללב וזה כל העבודה שלנו בעולם הזה..

לא רואים שההנהגה היא באמת לטובה

כל העבודה שלנו בעולם הזה זה להאיר ללב את מה שהמוח יודע. אמרנו שצריך לדון את הקב"ה, ברוך השם במוח אנחנו יודעים שאמר ר' עקיבא: כל דעביד רחמנא לטב עביד, וכן היה אומר רבו של ר' עקיבא, נחום איש גמזו: גם זו לטובה. נחום היה איש גם זו לטובה, זה היה האישיות שלו, זה יותר מאמירה, כלומר המציאות שלו כל הזמן היתה רק לראות את הטוב ואת החסדים של הקב"ה - אנחנו יכולים לצטט את זה, אבל איך נדע בבחינה של הלב שלנו עד כמה אנחנו מסכימים עם הדעת הזאת? זה מתבטא בשתי בחינות: אהבה ושמחה. כשאנחנו מרגישים על מה שקורה לנו בין בטוב ובין ברע שאנחנו מקבלים את זה באהבה ועוד יותר גבוה בשמחה, זה סימן שהלב מסכים פה עם המוח. הצד ההופכי של זה הוא: כעס, הקפדה, עצבות ופחדים. אומר הרב דסלר שכשאדם כועס או עצוב הוא לא רואה שההנהגה היא באמת לטובה

לא בשביל זה הקב"ה ברא את האישה..

הרב דסלר אומר שלא נעים לנו לבוא להקב"ה ולהגיד לו ישירות: אתה לא בסדר. אני מרגיש שהקב"ה לא בסדר אבל לא נעים לי להגיד לו את זה, אז מה עושים? אין בכלל לבעיה, יש 7 וחצי מיליארד אנשים בכדור-הארץ, תמיד נמצא מישהו להאשים אותו במה שלא בסדר, בד"כ יש 'עזר כנגדו', בשביל מה הקב"ה ברא את האישה? שנאשים אותה, קודם כל נגיד שהיא לא בסדר, אם היא במקרה היתה כל השבוע בסדר אז הילדים לא בסדר, אם הילדים בסדר אז ההורים לא בסדר - זה המעגלים של החיים של האדם, מי יהיה הראשון שאותו אני אשים בכל מה שלא בסדר. אומר הרב דסלר שכל זה בגלל שלא נעים לנו לבוא להקב"ה ישירות ולהגיד לו: אתה לא בסדר - אנחנו מכסים את זה במלבושים של העולם הזה. העבודה של לדון את הקב"ה לכף זכות זה כשאדם מקפיד, כועס או עצוב שילמד לברר בתוכו שבעצם אני כועס בגלל שאני לא מסתדר עם הקב"ה ואז כל פעם להפוך את זה, להגיד להקב"ה: השם, סליחה שאני כועס עלייך, איזה שוטה אני. ואז הופכים את ההתמרמרות לטוב להודות להשם ולזמר לשמך עליון, להתחיל לראות את החסדים שהקב"ה עושה איתנו, ובאמת הכל מתחיל מהנקודה של ההסתכלות של האדם..

עושה לנו אין-סוף חסדים

צריך להסתכל כמה חסדים הקב"ה עושה איתנו כפשוטו. לפני שאומרים להקב"ה תודה צריך להתבונן, להשקיע 3 או 4 דקות ביום, לראות כמה חסדים הקב"ה עושה איתנו ולהגיד לו תודה - זה התיקון של הדעת בבחינה של הקשר שלנו עם הקב"ה. באמת אם כל אחד יסתכל הקב"ה עושה איתנו אין-סוף חסדים. עם הזמן כשאדם ילך בדרך הזאת הוא יתחיל לראות שגם הסטירות שהוא קיבל זה גם כן חסדים גדולים. רבינו אומר 'כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא'

לראות את הטוב של הקב"ה

רבינו אומר שכיש לנו חוסר שלמות בלב עם הקב"ה זה מונע שהתפילות שלנו לעלות, זה מונע מהתורה שלנו לעלות וזה מונע מהמצוות שלנו להגיע לשורשם, כי הכוח שמעלה את התפילות והתורה שלנו זה כמה שאדם זוכה לראות את הטוב של הקב"ה ולהכיר את זה בלב. כשאדם מכיר את זה בלב ושמח אז התפילה והתורה שלו תעלה למעלה, כי הכוח שמעלה את כל המציאות הרוחנית שלנו למעלה זה כמה שאנחנו רואים את החסדים של הקב"ה, אנחנו שמחים בהקב"ה ואנחנו אומרים לו תודה - זה לא עוד מצווה אלא זה כוח המעלה את כל התפילות ואת כל התורה והמצוות שלנו, זה דבר מאוד עמוק נסביר קצת יותר לעומק מדוע זה כך, למעשה זה יסוד האמונה, כשאנחנו מתבוננים מצוות היחוד זה 'קריאת שמע'..

אתה רואה חלליות וגלקסיות? זה הקב"ה

אנחנו אומרים 'שמע ישראל' זה התעוררות לכלל עמ"י להקשיב ולהאזין למה שאנחנו אומרים, כשאנחנו אומרים 'השם א-לקנו' זה כמו שכתוב בגמרא ובשולחן ערוך: בעל הכוחות כולם. כל הבריאה מראשיתה ועד אחריתה הכל זה אתה, אין עוד מלבדך, אתה זה כל הבריאה כולה, אנחנו רואים חלליות? זה הקב"ה, גלקסיות? זה הקב"ה, מלאכים? זה הקב"ה, הכל זה כוח השם. בהשם א-לקנו למעשה ביטלנו את כל הבריאה למציאות של הקב"ה, אם כל מתעוררת שאלה: 'השם אחד'? הרי בתורה ובמצוות יש טעם לכל דבר וצריך לדייק, אם אמרנו השם א-לקנו ביטלנו את כל הבריאה להקב"ה, שכל הכוחות, כל התנועות, כל המעשים וכל המציאות זה רק הקב"ה, אז מה יש להוסיף ולהגיד 'השם אחד'? הדיוק והמשמעות העומק של המילה אחד זה לא בא לגלות לנו שהקב"ה הוא אחד ויחיד, כבר ביטלנו את כל הבריאה לאחדות השם כשאמרנו 'השם א-לקנו' אלא המילה אחד באה להגיד שכל הפעולות של הקב"ה יש להם תכלית אחת ולא שתיים וזה שהכל רק לטובה..

אין שלמות הלב אז יש מלחמה וקושי

'השם אחד' זה שאנחנו מגלים שכל מה שהקב"ה עושה מ'אלף ועד תיו' זה טוב במאה אחוזים - כל האמונה עומדת על הנקודה הזאת. במוח בוודאי שכולנו יודעים את זה, אבל איך אנחנו יכולים לדעת את זה בנקודת הלב? שאדם יתבונן בשמחה שלו, שאדם יתבונן כמה אהבה הוא מרגיש בלב להקב"ה ומזה הוא ידע כמה אחוזים יש לו של 'השם אחד', שאף אחד לא יהיה בחלישות הדעת כי זה עבודה של כל החיים. החיסרון באהבה ובשמחה זה חיסרון ב'אחד' לכן הגימטריה של אחד זה אהבה, שזה 13 מידות של רחמים כי זה הכל יוצא מנקודה אחת. באמונה יש את המדרגה העליונה והמדרגה התחתונה, המדרגה התחתונה זה לדעת שאין עוד מלבדו , כל הכוחות של הבריאה זה הקב"ה אבל המדרגה מעל זה היא 'השם אחד'. יחוד השם זה לדעת שהוא עושה את הכל ושהכל לטובה. כתוב בספרים הקדושים שכפי האמונה שבאדם ככה המצוות, התפילות והתורה שלנו עולה לכן המלחמה שלנו והקושי שלנו זה בגלל שאין לנו את השלמות הזאת בלב. מדרגת הצדיקים זה 'השם אחד' הם חיים בליבם ובנפשם איך הקב"ה עושה את הכל לטובה

הוא מסתובב בעולם עם מרירות עצומה

העבודה של הצדיקים זה כל הזמן לעבוד על הנקודה הפנימית הזאת. למה תמיד אמרו שברסלב משוגעים? כי היו מסתכלים עליהם ואומרים: תגידו, ממה אתם שמחים?? זכית בלוטו בשתי מיליון שקל?? מה אתה שמח מזה שעשית התבודדות או טסת לאומן? העולם לא יכלו להבין את הדבר הזה - הנקודה העמוקה בדבר הזה שאי אפשר באמת להתחבר ל'השם א-לקנו השם אחד' בלי כוח הצדיקים. כוח הצדיקים מחבר אותנו כי העבודה של הצדיקים כל ימי חייהם זה 'השם א-לקנו השם אחד'. ברגע שאדם מתחבר עם הצדיק הוא מקבל מהצדיק כוח לראות איך הכל לטובה. בלי הצדיק אדם מסתובב בעולם הזה עם מרירות עצומה: זה לא בסדר וזה לא בסדר ופה קשה לי, היום שמונים אחוז מהדור לוקחים משהו להרגעה. אדם מרגיש כ"כ הרבה לחץ, מרירות ועצבות, אז מה הוא רוצה לעשות? להכנס לתוך בועה, אז מפעלי טבע עובדים שעות נוספות ליצור את כל התרופות הרגעה למיניהם שיטשטשו את המוח של האדם, אנשים לא יכולים לסבול את זה מרוב המרירות..

יושבים שעות על גבי שעות וחושבים

עכשיו הפסיכולוגים והפסיכיאטרים יושבים שעות על גבי שעות וחושבים איך מוציאים אדם מהדיכאון ועושים אותו שמח - באמת השורש של זה לראות את הטוב והחסדים של הקב"ה ולהגיד לו תודה ואז זה משלים את 'השם אחד', זה עושה את הקב"ה אחד בעולם, אחד זה לא שהא יחיד אלא כל פעולותיו זה למטרה אחת, זה השם אחד ושמו אחד והגמרא אומרת את זה במפורש שעכשיו אם רואים אז מברכים 'דיין האמת' ואם רואים טוב אז מברכים 'הטוב והמיטיב', יש לנו חילוק בין הטוב לבין הרע, לעתיד לבוא נברך על הכל 'הטוב והמיטיב' וזה הדעת השלימה, צריך לדעת שעיקר ההסתרה והעבודה של היצר הרע זה פה בנקודה הזאת: להסתיר מהאדם שהקב"ה טוב, כל מה שהוא רוצה זה לסכסך ביננו לבין הקב"ה, הוא כל היום יושב לנו בצד השמאלי של המוח ואומר לנו לשון הרע על הקב"ה, ואח"כ הוא הולך להקב"ה ואומר לו לשון הרע ביננו, הוא מסכסך. שואלים למה הקב"ה ישחט את היצר הרע? הרי הוא עושה את העבודה שלו, אבל הקב"ה ישאל אותו: למה עשית סכסוך ביני לבינם? בסדר, אמרתי לך לפתות אותם ואמרתי לך להכשיל אותם, אבל למה עשית סכסוך ביני לבינם - על זה הקב"ה לא מוכן לסלוח לו, על זה שהוא סכסך ביננו לבינו - זה שורש האמונה וכל התורה והכל עומד על הנקודה הזאת

הייסורים שמאירים לנו את הנק' הזאת

היצר הרע כ"כ עובד חזק על הדבר הזה והנקודה הזאת כ"כ קשה, וקשה להתחבר איתה אבל הקב"ה סלל לנו דרך וזה הצדיקים וההתקשרות עם הצדיקים, כי כל העבודה של הצדיקים זה 'השם אחד ושמו אחד', זה העבודה שלהם במסירות נפש. גם אם ברוך השם לצדיק יש תורות והוא שמח, יש לו תורות בכל פרד"ס התורה להגיד שהשם אחד ושמו אחד, עדיין הוא לא יכול להאיר לנו את זה, כדי שהצדיק יוכל להאיר לנו את הנקודה הזאת חסר לנו הנקודה של מסירות נפש. הצדיק צריך למסור את הנפש כדי להאיר לנו את זה. מסירות נפש זה שהצדיק צריך לקבל על עצמו ייסורים ובתוך הייסורים האלה הוא אומר השם אחד ושמו אחד וברגע שהוא עומד בזה, אמר לי פעם האדמו"ר מפוריסוב שזה נקרא אהבת ישראל בעומק ובפנימיות ובשלמות שלה. היום להתפלל על עמ"י זה דבר גדול מאוד וצריך להתחזק בזה ולהתפלל על עמ"י אבל הצדיקים יודעים שהעבודה של התפילה זה לא מספיק והם מוכנים לקבל על עצמם ייסורים בשביל עמ"י ובתוך הייסורים האלה להגיד: השם אתה עושה רק לטובה. הייסורים האלה מאירים לנו את הנקודה הזאת..

בכאלה ייסורים כזאת אהבה וכיסופים

רבינו האר"י הקדוש מאוד מאריך בעניין של עשרת הרוגי מלכות ובפרט המיתה של ר' עקיבא, אומר רבינו האר"י הקדוש ששום תפילה ושום תורה ושום נשמה ושום ניצוץ לא יכול לעלות לזכותם של עשרת הרוגי מלכות ובפרט לר' עקיבא. רבינו האר"י הקדוש אומר שמחורבן הבית ועד שיבוא משיח צדקנו אין לך יום אחד שכל העליות לא בזכות עשרת הרוגי מלכות בפרט ר' עקיבא - מדוע הם הכוח המניע של כל העליות של עמ"י? ר' עקיבא מגלה לנו את זה בגמרא במסכת ברכות: תלמידיו של ר' עקיבא ראו שסורקים את בשרו במסרקות של ברזל ור' עקיבא אומר 'שמע ישראל השם א-לקנו השם אחד, ואהבת את השם א-לקיך בכל לבבך ובכל נפשך', עם כל הגודל של הייסורים שסורקים את השרו במסרקות של ברזל ר' עקיבא אומר השם אחד. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן? גם כאן אתה אומר שמע ישראל השם א-לקנו בכזה אהבה ובכאלה כיסופים? אמר להם ר' עקיבא: כל ימיי אמרתי מי יתן פסוק זה לידי ואקיימנו, עכשיו שבא לידי לא אקיימנו? מה הכוונה? מה יש יום שבו ר' עקיבא לא קרא את קריאת-שמע? בוודאי שהוא קיים, אז מה כוונת ר' עקיבא?

להכניס לנו כוח לסבול את מה שעובר

ר' עקיבא רצה שהקב"ה יסרוק את בשרו במסרקות של ברזל והוא יגיד 'שמע ישראל' כדי לגלות לכל הדורות את הטובות של הקב"ה בהסתרה הכי גדולה ובייסורים הכי גדולים - כל זה מובא בגמרא במסכת ברכות אבל לכאורה יש על זה קושיא מהגמרא במסכת שבת, כתוב שר' עקיבא נהרג ביום הכיפורים ובמוצאי יום הכיפורים בא אליהו הנביא לתלמידו של ר' עקיבא, קראו לו ר' יהושע גרסי, ואמר לו רבך מת, בוא ונעסוק בקבורתו. שואל הבן איש חי, אני לא מבין הרי כתוב שתלמידיו היו לידו כאשר סרקו את בשרו במסרקות של ברזל ופה כתוב שזה היה ביוה"כ ולא היה איתו אף אחד - אומר הבן איש חי שמראש חוד שאלול ועד יוה"כ כל יום היו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל וכל יום היה אומר ר' עקיבא שמע ישראל, כוונתו היתה להגיד לכל הנשמות עד ביאת משיח צדקנו: השם טוב גם במרסקות של ברזל. ברזל זה ראשי-תיבות: בלהה, רחל, זפלה ולאה - זה סוד השכינה. המסרקות של ברזל זה כל הדינים שעמ"י יעבור עד ביאת משיח צדקנו, ר' עקיבא כיוון להכניס כוח לכל עמ"י לסבול כל מה שעובר עלינו וללמד זכות על הקב"ה.

לעילוי נשמת ומקדשת ה' בתוכם

להצלחת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שולמית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב, אוריאל ושרה עמרם, דביר-אהרון בן אילת, הודיה בת אילת, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סיגלית, סיגלית בת רבקה, אורטל בת שולמית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדינה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת ימימה, שמואל-אליעזר בן עדי, ראוב בן רחיליה וב"ב.

לרפואת: שולמית בת גמאר, שוליקה בת מסעודה, יונה בת בניה, שמחה בת זינה, זהבית בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מזל, נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, טובה בת כחילה, סעדה בת סוליקה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשירא, שרונה בת שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, מירב בת רחל, יצחק בן מסעודה, יפת בן מלכה, יעקב בן אביבה.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, יעקב בן סעיד, נחמן בן יעקב, לבני בן יעקב, נחום בן יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מתתיהו בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מזל, שירת-מרים בת שני ורן, אדריאן בן לימור, שמואל בן יחיא ושרה, שלמה בן בניה, שרה בת לאה, מזל בת אסתר, יחיא סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן דליה, ישראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גורזיה, יעקב בן פרחה, ניסים בן חפסיבה, משה בן שמחה, חיים בן ר' יעקב מורי, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל.

לעילוי נשמת ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל - אביו של הרה"ג הרב יהושע הכהן מחבר הספר 'כרם יהושע'.